

ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (Εξομολογούμαστε τις αμαρτίες μας)

Παιδιά, νομίζετε ότι είναι εύκολο να δεχόμαστε παρατηρήσεις και υποδείξεις από τους άλλους;... Συνήθως όταν οι άλλοι μας επισημαίνουν κάποιο λάθος μας, εμείς αντί να ζητάμε συγγνώμη και να το διορθώνουμε, αντιδράμε ή προσπαθούμε να δικαιολογηθούμε...

Σήμερα θα δούμε τι συνέβη όταν ένας πανίσχυρος Αυτοκράτορας δέχθηκε έντονη κριτική για ένα έγκλημα που διέπραξε. Ποιος τόλμησε να τα βάλει με Αυτοκράτορα;... Πώς αντέδρασε ο Βασιλιάς;... Θα τα μάθουμε όλα αυτά μέσα από ένα συγκλονιστικό γεγονός που συνέβη γύρω στο 370 μ.Χ. σε μια πόλη της Βόρειας Ιταλίας, το Μιλάνο, που τότε λεγόταν Μεδιόλανα. Ας το παρακολουθήσουμε, λοιπόν, με τεταμένη την προσοχή μας!

Δίηψη

Ήταν Κυριακή. Μέσα στον μεγάλο Ναό της πόλης ήταν μαζεμένος κόσμος πολύς, κληρικοί και λαϊκοί, για τη Θεία Λειτουργία. Εκεί και ο Επίσκοπος της πόλης, ο **Αμβρόσιος**, ένας άνθρωπος του Θεού, που εργαζόταν ακούραστα για να διδάσκει τη χριστιανική αλήθεια στον λαό.

Ξαφνικά, καθώς λειτουργούσε μέσα στο ιερό, κάποιος τον πλησιάζει και του λέει στ' αυτί:

–Έρχεται ο βασιλιάς μ' όλη την πομπή του.

Βασιλιάς τότε ήταν ο **Θεοδόσιος ο Μέγας**. Ταράχτηκε ο Αμβρόσιος, μόλις άκουσε την είδηση. Πριν από λίγες μέρες, στη Θεσσαλονίκη, είχε ξεσπάσει μια επανάσταση εναντίον του βασιλιά, ο οποίος θύμωσε τόσο πολύ, ώστε έβγαλε ένα φοβερό διάταγμα. **Διέταξε να εκδικηθούν τους επαναστάτες και να σφάξουν όσους μπορούν.** Το τι έγινε στη Θεσσαλονίκη δεν περιγράφεται.

Μέσα στον υπόδρομο της πόλης, **ο στρατός του βασιλιά έσφαξε 7.000 ανθρώπους...**! Πολλοί απ' αυτούς μάλιστα ήταν αθώοι. Μεγάλος θρήνος κυριαρχούσε στη μεγάλη πόλη. Οι ζωντανοί έκλαιγαν τους χιλιάδες νεκρούς τους. Όμως, κανείς δεν τολμούσε να ελέγξει τον βασιλιά για το έγκλημα που είχε κάνει.

Αυτό το τρομερό έγκλημα ήρθε στο νου του επισκόπου Αμβροσίου, μόλις του ανακοίνωσαν ότι έρχεται ο βασιλιάς και είπε:

–Έρχεται; Και πώς τολμά; Όχι, είναι αδύνατο. Δεν θα μπει μέσα...

Σε λίγο ακούει θόρυβο στα προπύλαια του ναού. Αμέσως ο Επίσκοπος βγαίνει στην εξωτερική πόρτα του ναού. Ο κόσμος νομίζει ότι πηγαίνει να υποδεχτεί το βασιλιά, που ερχόταν με μεγαλοπρέπεια να εκκλησιαστεί. **Αλλά ο Αμβρόσιος είχε άλλο σκοπό. Είχε έρθει η ώρα να ελέγξει το Θεοδόσιο για το μεγάλο αμάρτημά του.**

Ο Θεοδόσιος κατεβαίνει απ' την άμαξα, ανεβαίνει τα σκαλιά της Εκκλησίας, μα ακούει μια φωνή:
–Βασιλιά, σταμάτα. Απαγορεύεται η είσοδος. Δεν θα μπεις στην Εκκλησία!

Η θαρραλέα φωνή είναι του Αμβρόσιου. Χωρίς να φοβηθεί, απαγορεύει την είσοδο στον πανίσχυρο τότε Θεοδόσιο και του λέει και τα εξής:

–Δεν κατάλαβες ακόμα, βασιλιά, το μεγάλο κακό, που έκαμες; Δεν συναισθάνθηκες το έγκλημά σου; Φαίνεται, πως σ' έχει μεθύσει η εξουσία και δεν καταλαβαίνεις μερικά πράγματα. Μάθε λοιπόν, πως είσαι κι εσύ άνθρωπος. Είσαι κι εσύ φτιαγμένος από χώμα, όπως όλοι οι άνθρωποι. Μια μέρα σε περιμένει κι εσένα ο θάνατος. Σε ρωτώ, βασιλιά: Πώς τόλμησες να πλησιάσεις τον ναό του Θεού; Με ποια πόδια θα πατήσεις το άγιο δάπεδό του; Πώς θα υψώσεις τα χέρια σου για προσευχή, αφού στάζουν από αίμα τόσων αθώνων υπάρξεων; Πώς θα κοινωνήσεις το Άγιο Σώμα του Κυρίου; Μη θελήσεις να μπεις μέσα. Δεν θα σ' αφήσω. Φύγε! Πήγαινε να συναισθανθείς το κακό που έκανες.

Κι ενώ όλοι περιμένουν ότι ο Θεοδόσιος θ' αντιδράσει βίαια και θα διατάξει να κακοποιήσουν τον επίσκοπο, εκείνος φεύγει ταπεινωμένος και συναισθανόμενος τ' αμάρτημά του. Στο δρόμο που γυρίζει για τ' ανάκτορα του, κλαίει σαν μικρό παιδί. Αναστενάζει και κλαίει με λυγμούς. Κλαίει γιατί έκανε ένα τόσο μεγάλο έγκλημα. Η συνείδησή του έχει ξυπνήσει και τον ελέγχει.

Πέρασαν 8 μήνες απ' τη μέρα εκείνη. Ο Θεοδόσιος λαχταρούσε να πάει στον ναό, αλλά δεν τόλμησε να πλησιάσει. Παρέμενε στ' ανάκτορα και αναστέναζε... Στην κατάσταση αυτή τον βρίσκει μια μέρα ένας φίλος, που τον αγαπούσε. Ήταν ο Ρουφίνος. Τον είδε να κλαίει και τον ρώτησε:

–Τι έχεις, βασιλιά και κλαις; Πες μου, τι έχεις;

–Τι να 'χω, Ρουφίνε; Ξέρεις τι είναι, οι στρατιώτες μου και οι δούλοι μου να μπορούν να μπαίνουν στην εκκλησία κι εγώ να μην μπορώ να μπω; Για μένα είναι κλειστός ο ναός. Κι αφού είναι κλειστός ο ναός, είναι κλειστός κι ο ουρανός.

–Μα τι λες, βασιλιά; Και ποιος σ' εμποδίζει να μπεις στην εκκλησιά;

–Ο Αμβρόσιος. Αυτός μού 'χει βάλει επιτίμιο και δεν μ' αφήνει να μπω.

–Τότε θα πάω εγώ, βασιλιά, να τον πείσω να σε δεχτεί.

–Δεν θα καταφέρεις τίποτε, Ρουφίνε. Δεν τον ξέρεις καλά τον Αμβρόσιο.

Αλλά ο Ρουφίνος πήρε την απόφαση και πήγε. Βρήκε τον Αμβρόσιο. Νόμιζε πως θα μπορούσε να τον απειλήσει και να τον κάμψει. Δεν ήξερε ότι ο Άγιος δεν φοβόταν κανένα, προκειμένου να υποστηρίξει την αλήθεια. Όχι μονάχα δεν φοβήθηκε το Ρουφίνο, αλλά και τον επέπληξε:

–Ρουφίνε, φταις κι εσύ. Είσαι συνένοχος για το έγκλημα που έγινε στη Θεσσαλονίκη. Αν τολμήσει ο Θεοδόσιος να έρθει και να μπει με τη βία, να ξέρεις ότι πρώτα θα πατήσει πάνω στο πτώμα μου κι ύστερα θα μπει. **Προτιμώ να με σφάξει, παρά να επιτρέψω την είσοδο του στο ναό, αν δεν μετανοήσει ειλικρινά και δεν δείξει έμπρακτα τη μετάνοια του.** Λοιπόν, μην επιμένεις.

Έφυγε ο Ρουφίνος. Έρχεται στο Θεοδόσιο και του αναφέρει τη συνάντηση.

–Δεν στα 'λεγα, Ρουφίνε; **Μια λύση υπάρχει. Να πάμε και να ζητήσουμε συγγνώμη. Αμαρτήσαμε, Ρουφίνε. Μονάχα η μετάνοια και η εξομολόγηση μας σώζει.**

* * *

Πλησίαζαν Χριστούγεννα. Ο Θεοδόσιος λαχταρούσε, τη μεγάλη αυτή μέρα να βρίσκεται στον ναό. Νάτος λοιπόν κι έρχεται. Μεσ στον ναό λειτουργούσε ο Άγιος Αμβρόσιος. Μόλις τον πληροφόρησαν ότι

έρχεται ο βασιλιάς, ταραχτήκε, γιατί νόμισε πως ερχόταν για να μπει με τη βία. Βγαίνει στην πόρτα, έτοιμος να εμποδίσει και πάλι την είσοδο.

Αλλά αυτή τη φορά αντίκρυσε ένα θέαμα, που δεν ήταν δυνατόν να μην τον συγκινήσει. **Είδε τον Θεοδόσιο σε στάση συντετριμμένη. Χωρίς μεγαλεια και τιμές ερχόταν.** Κι όσο πλησίαζε, τόσο κι ένιωθε τον εαυτό του περισσότερο ανάξιο να μπει μέσα. **Στάθηκε μπροστά στον Αμβρόσιο, έπεσε στα πόδια του και ζήτησε με δάκρυα στα μάτια να τον συγχωρέσει.** Έπειτα στράφηκε στον λαό, που παρακολουθούσε μ' απορία κι εξομολογήθηκε μπροστά σε όλους το αμάρτημα του. Έκλαιγε ο βασιλιάς και μαζί του έκλαιγε κι όλος ο κόσμος.

Ο Αμβρόσιος, μετά την γεμάτη ταπείνωση και ειλικρίνεια εξομολόγηση του Θεοδοσίου, τον άφησε να μπει στην εκκλησία.

Αλλά πώς μπήκε; Μπήκε με συντριβή. Τα γόνατα του λύγισαν. Δεν άντεχε. Έπεσε κάτω στο δάπεδο του ναού κι έκλαιγε. Απ' τα μάτια του έτρεχαν δάκρυα καυτά για το κακό που είχε κάνει. Σαν τον τελώνη του Ευαγγελίου χτυπούσε το στήθος του κι έλεγε: «Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». **Η μετάνοιά του δίδαξε όλους όσους τον έβλεπαν.**

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Αυτή η μετάνοια του βασιλιά διδάσκει και εμάς σήμερα. Για πείτε μου:

- **Τι κακό, παιδιά, έκανε ο βασιλιάς Θεοδόσιος;** *(Διέταξε το φόνο χιλιάδων αθώων ανθρώπων στη Θεσσαλονίκη).*
- **Ποιος τον έλεγξε για το αμάρτημα του αυτό;** *(Ο θαρραλέος επίσκοπος, ο Άγιος Αμβρόσιος).*
- **Και τι έκανε για να συγχωρεθούν τ' αμαρτήματά του;** *(Ζήτησε συγγνώμη και μάλιστα δημόσια, μπροστά σ' όλους. Και εξομολογήθηκε τ' αμάρτημα του).*
- **Η πράξη του αυτή τι μας διδάσκει;**

Μας διδάσκει μια σπουδαία αλήθεια, που καλό είναι να μην την ξεχάσετε ποτέ στη ζωή σας: Όταν μετανοούμε και εξομολογούμαστε τις αμαρτίες μας, ο Θεός μας χαρίζει την άφεση, την συγχώρεση!

Δεν υπάρχει, παιδιά, στον κόσμο άνθρωπος χωρίς αμαρτίες. Όλοι είμαστε αδύναμοι και πέφτουμε συχνά στο κακό, στην αμαρτία και απομακρυνόμαστε από τον Χριστό.

Για να σκεφτούμε κι εμείς, παιδιά, πόσες φορές έχουμε κάνει πράξεις, που δεν έπρεπε να κάνουμε, γιατί είναι αντίθετες με το Ευαγγέλιο; Πόσες φορές φύγαμε από τον δρόμο του Θεού; Για σκεφτείτε! Πόσα αμαρτήματα, μικρά ή μεγάλα, έχουμε κάνει; Ευτυχώς, ο Θεός έχει τοποθετήσει μέσα μας ένα καμπανάκι, που μας ειδοποιεί κάθε φορά που κάνουμε μια αμαρτία. Αυτό το μυστικό καμπανάκι είναι η συνείδησή μας.

(Στο σημείο αυτό ίσως χρειάζεται να αναφέρουμε και κάποιες αμαρτίες που κάνουν συνήθως τα παιδιά. Ψέματα, ανυπακοή σε γονείς και δασκάλους, παράλειψη προσευχής, κλοπή από συμμαθητές, άσχημα θεάματα, παράλειψη εκκλησιασμού, τσακωμοί με αδέρφια και συμμαθητές κλπ.)

Αλλά όλα τ' αμαρτήματά μας, τα συγχωρεί ο Θεός. Γι' αυτό σταυρώθηκε ο Χριστός μας. Το αίμα του Χριστού μας, τα ξεπλένει όλα, καθαρίζει την ψυχή, την κάνει λαμπρή και φωτεινή.

Αρκεί να τα εξομολογηθούμε. Αρκεί να τα λέμε μπροστά στον πνευματικό, στον εξομολόγο. Και να τα λέμε όλα. Είδατε ο Θεοδόσιος, δεν ντράπηκε μπροστά σ' όλο τον κόσμο να εξομολογηθεί το αμάρτημά του. Κι εμείς ντρεπόμαστε μπροστά στον ιερέα να εξομολογηθούμε;

Και αφού πούμε ό,τι βαραίνει τη συνείδηση μας, μετά βγαίνουμε από το εξομολογητήριο καινούργιοι άνθρωποι. Η ψυχή μας πετάει από χαρά και αγαλλίαση. **Μέσα στην εξομολόγηση, θα αισθανθούμε τη μεγαλύτερη χαρά της ζωής μας. Το Μυστήριο της εξομολόγησης χαρίζει την άφεση των αμαρτιών μας.**

Γι' αυτό είναι υπέροχο, να εξομολογούμαστε συχνά. Η μετάνοια είναι απ' τα μεγαλύτερα δώρα του Θεού. Η εξομολόγηση είναι η πιο μεγάλη ευκαιρία, που μας δίνει ο Θεός Πατέρας μας.

Έτσι, παιδιά, όταν κάτι μας βαραίνει, αμέσως να τρέχουμε στον πνευματικό μας. Και τώρα, καθώς πλησιάζουν τα Χριστούγεννα, είναι απαραίτητο να καθαρίσουμε τη φάτνη της ψυχής, για να γεννηθεί μέσα της ο Χριστός μας, για να κοινωνήσουμε με κατάλληλη προετοιμασία το Σώμα και το Αίμα Του!

(Θα ήταν ιδανικό, να μπορούσαμε, κατόπιν συνεννόησης με τον ιερέα-πνευματικό της ενορίας μας, να ορίσουμε μια ημέρα, ώστε να έλθουν τα παιδιά και να εξομολογηθούν).

ΣΥΝΘΗΜΑ: Εξομολογούμαστε τις αμαρτίες μας στον πνευματικό και παίρνουμε την άφεση από τον Χριστό!

(Βασισμένο σε θέμα από το βοήθημα για το Κατώτερο Κατηχητικό Σχολείο: «Τα παιδιά στο Χριστό», του Αρχιμ. Δανιήλ Αεράκη)

Παιχνίδι:

Χωρίζουμε τα παιδιά σε δυο ομάδες. Τα μισά είναι ομάδα «Μέρα» και τα άλλα μισά «Νύχτα». Οι δυο ομάδες ορίζουν και έχουν ένα «Σπίτι». Ο Κατηχητής φωνάζει: «Κυνηγάει η μέρα!» Τα παιδιά της Μέρας κυνηγάνε τα παιδιά της Νύχτας. Όσους πιάσουν γίνονται «Μέρα». Όσοι πηγαίνουν στο Σπίτι σώζονται. Ο Κατηχητής απροειδοποίητα φωνάζει: «Κυνηγάει η Νύχτα!» και τα παιδιά αλληλοκυνηγιούνται!